

המליונרים דוגרים. בשלושת משחקיהם בארץ, הדגומו שחקני קבוצת המליונרים סנדרלנד משחק נוקשה, תכליתי ומתיר. מלבד במשחקם האחרון, לא התאמצו במיוחד.

אורחים ממלכס. שני שחקנים מפתח תקוה חוזקו את קבוצת מכבי חיפה בתחרות נגד סנדרלנד. היו אלה השוער ויטוקר מהפועל (למעלה) וישראל בן-דוד (למטה).

"דפקנו את הינקים!"

מאת שייע גלזר

שחקן נבחרת ישראל שחזרה ממסעה בארצות הברית

ב שדה התעופה בלור היו המון אנשים, כולם באו להיפרד מהנבחרת היוצאת לאמריקה. היו שם כל המשפחות של השחקנים, עסקני ההתאחדות וסתם מומחים לכדורגל. רוב החברה נסעו זאת הפעם הראשונה בחייהם ופשוט היה קשה להם להיפרד, לכן סתבו את כל המשפחות והחברות שלהם עד המטוס כמעט. אשתי למשל, לא באה בכלל. היא כבר רגילה להיפרד, יותר נכון, כבר נמאס לה להיפרד, היא רוצה כבר לנסוע בעצמה.

ט סנו בקונסטיטיון של אריאל. לפי דעתי זאת היתה טיסה נהדרת, יותר טוב מה שבאטו. לפעמים היו קצת גידודים בדרך וכמה מהחברה נבהלו, חשבו שהאווירון הולך להתרסק. דודו קרמר, יושב כמו מת כל הזמן, טען בלי הפסק: "חבל שעליתי". באמצע הדרך הרגשנו פתאום יום ארוך שלא רוצה להיגמר. הגישו לנו ארוחת צהרים ואמרו שיש ארוחת בוקר. זה היה בגלל שהתקרבנו לאמריקה. הגענו לגניוויק בשתיים בלילה. חוץ משני המלומים מפתח תקוה וצלם אחד, לא חיכה לנו שם אף אחד. זה לא היה כמו בדרום-אפריקה, שאלפים חיכו על הגגות כשבאנו, או כמו ב-48 בגניוויק, כשקיבלו אותנו עם תזמורת. אולי לא באו בגלל זה שהיה קצת קר.

ה לבנו קצת לשייך בעיר. מה יש לעשות בגניוויק? הסתובבנו ליד הטיימס-סקוואר והחברה כבר התחילו לחפש בחנויות מה לקנות. גיבונס היה אלינו כמו אבא. יום אחד אחרי שבאנו, כבר בבלבול לנו את הראש עם מצעדי. לקחו אותנו בבוקר לעיריה ומשם לרחובות שיש שם הרבה יהודים והמון אנשים מסתובבים שם בשעות הבוקר. לבשנו טריינגים עם סמל ישראל ועל זה חליפות כחולות וישבנו בשברולטים עם גג פתוח. הושיבו אותנו שניים שניים במכונית, שרק עכשיו יצאה מבית חרושת. הייתי עם הלד בשברולט אחד ובחיי שהאטו היה רק עם שני קילומטר נסיעה. כל אחד קיבל מכונית לפי הערך שלו. שלום קהלני, למשל, נסע לבדו במכונית מירון חדישה. בראש ההתלכוכה היו שתי תזמורות. הן היו מחכות עד שכולם עוברים ואז לקחו אותן באוטובוסים שוב פעם להתחלה. במכונית אחת לקחו את מיס אמריקה עם סטודנטית ישראלית בשם עדה פרנקל. השיגו לה בקושי מדים של צה"ל ונתנו לה ביד איזה רובה שלא יורה אבל עושה מרחוק רושם די טוב. אמרו שהיא מלכת היופי של ישראל. אבל אם באמת, אז יש כמה עשרות בארץ.

ל מחרת לקחו אותנו למשחק בייסבול בין הווגרס ועוד קבוצה שאני לא יודע מה שמה בדיוק. הרבה לא רצו ללכת, מפני שהיה קר, אבל הגיאו ליבוביץ היה שם והיינו מוכרחים לבוא. תיכף שבאנו הודיעו ברמקול שאנחנו שם וכולם קמו ומחאו כפיים. אחר כך הראו אותנו בטלוויזיה. לא הסתכלנו כמעט על המשחק. האמריקאים מתלהבים מהמשחק כמו משוגעים, צועקים כל הזמן. עד שבא יום המשחק. כשבאנו ליאנקי סטדיום, כבר היה מלא ובדיוק נאם שם אבא אבן. מול שהיה יום יפה. ברדיו אמרו שירד גשם ואז אף אחד לא היה בא. ישבנו על המדרגות וראינו את המשחק של האדלס גלוב טרוטרס בכדורסל. היו להם בדיוק אותם הקונצנים כמו ברמת-גן.

לפני המשחק שוב התחלנו בצעידה סביב המגרש. עכשיו כבר לא היו שברולטים אלא קאדילקים. אבל אנחנו הלכנו ברגל עם הדגל הלאומי. היינו לבושים תלבושת לבנה, עם סמל המדינה רקום עליה. וכך התחלנו לשחק נגד כוכבי הליגה האמריקאית.

ה ה התחילו בהתקפות חזקות. במשך עשרת הרגעים הראשונים התקיפו בלי הפסק. החברה היו קצת נרגשים, אף פעם לא ראו קהל של חמישים אלף. אבל התחלנו לקחת את היוזמה לרגליים. גם אני עשיתי קצת קרקו והאמריקאים אוהבים את זה ומחאו לנו כפיים. היה להם בהתחלה איזה מין בק מלחם, כלומר בק שאפשר לעשות ממנו צחוק. הוא היה הרבה יותר בריא ממני. אני לא יודע איך שזה קרה, עשיתי רק כמה תנועות כשנפגשנו והוא נשכב פתאום על הארץ כמו מת.

אחריו כבר בא מגן אחר טוב יותר. זה היה דקר ששחקני נגדו עוד ב-1948, שחקן כל-בו. כל שאר השחקנים היו כנראה חדשים במקצוע אבל היו די חזקים. אפשר לחשוב שאם נצחנו אותם, אז הם לא שוים כלום. אולי ביחד אינם משחקים כל-כך טוב, אבל כל אחד מהם הוא קצין ממש.

אני לא רוצה לחלק ציונים לחברה. אבל ברור שלא כולם שחקן במלוא יכולתם. דודו קרמר, מהפועל פתח תקוה, נלחם שם הרבה יותר טוב מאשר בארץ וגם שניאור היה מצוין.

י ל עצמי אני לא רוצה לדבר הרבה, אבל את מי שתשאלו יגידו לכם שהגולים היו בגללי. הגשתי את הכדורים לסלמך ולקאופמן ממש בפתח השער והם לא התאמצו במיוחד להכניס אותם. כנראה שאני שחקן ליצוא. פה בארץ, לא הולך לי, אמרים שאני רע. אבל באמריקה הייתי רע מהצד ההפוך. כללית, כל הקבוצה היתה ירושה מהרמה הרגילה. מה שהפריע לי במיוחד היה המגרש עליו שחקנו. זה מגרש בייסבול חצי קרח. על יד השער שלהם, יש פתאום מין גבעה שמעליה חובטים בכדור. היא ממש קדושה בעיני האמריקאים, אסור בכלל לגעת בה. וכך יצא שאיך שהייתי עובר את הבק, הייתי מגיע לגבעה. השתגעתי ממש. כל פעם הייתי עולה עליה כמו משה רבנו על הר סיני. היינו צריכים רק קצת נסיון עם האמריקאים והכנסנו אחד אחד את הגולים. כולם רצו אלי לנשק אותי. אבל רק הכנסנו את הגול השני, לא עברו הרבה דקות והם הכניסו לנו אחד. בלוט ורזניק התבלבלו ברגליים ויטוקר לא החליט די מהר וכך גילגל אמריקאי עם שם פולני את הכדור לשער.

בהפסקה נתן לנו גיבונס על הראש. הוא צעק שהחברה לא משחקים מספיק והחליף את זליקוביץ ברחביה רוננבאום. רק נכנס רחביה, התחלנו לשחק הרבה יותר טוב. אבל גולים לא נתנו.

השופטים חזקא היו די בסדר. כולם היו יהודים, כמו כל הקהל שבא להסתכל עלינו. כשיצדנו מהמגרש התפרצו המונים אלינו, התחילו לחבק לנשק אותנו כאילו הבאנו את המשיח. הם לא היו סתם זקנים מבית הכנסת. אפילו בחורות צעירות ויפות נישקו אותנו. שמעתי איך ש"חיתרים" מהארץ, כל מיני בחורים שברחו מאניות ישראליות או שהגיעו איך שהוא לאמריקה, אמרו ביניהם: "שייע נשאר שייע!"

א חרי המשחק, לא מספיק שהתענינו, שוב איזה טקס. נתני לנו פסל מונזב של שחקן בועט בכדור ולי נתנו באופן אישי פסל מוכסף, כפרס לשחקן המצטיין על המגרש. אחרי זה היתה מסיבה במכבי ניריוק, המסיבה היחידה שערכו לנו בכלל. אבל גם לזה אי אפשר לקרוא מסיבה: רק נאמו ונאמנו שם בלי הפסק. אחרי זה כבר החברה היו חופשיים לראות את אמריקה. הלכו לבקר קרובים ולראות מה זה קברסטים. היה לנו קצת כסף להוציא. קבלנו שלושה דולר ליום דמי כיס, חוץ מזה קבלנו את שכר ימי העבודה שלנו בדולרים. לפי שער רשמי, ועוד איזה מתנה של שלושים דולר מהמארגנים של כל הטראסק. החברה קנו בזה כל מיאני מתנות הביתה. פגשנו שם כמה שחקנים לשעבר מהארץ, הם הסתדרו די טוב. מייסטר הגדול, מהפועל תל-אביב, עובד באיזה בית מסחר להלבשה. קבלנו ממנו עטים נובעים ואני קניתי אצלו שמלות בשביל אשתי. מורכוביץ, ממכבי תל-אביב, נמצא בלוס אנג'לס. הוא שלח לחברה ממכבי חולצות וענייבות.

בדרך חזרה כבר לא היו כל-כך הרבה בעיות. כמה חברה הקיאו קצת ולא אכלו כלום. אבל לי זה לא הפריע. אכלתי את הכל.